

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Černým, Ph.D., ve věci

žalobce: N. V. P., narozen „X“,
státní příslušnost Vietnamská socialistická republika,
bytem „X“,
zastoupen Mgr. Petrem Václavkem, advokátem,
sídlem Opletalova 1417/25, 110 00 Praha 1,

proti
žalované: Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie,
sídlem Olšanská 2, 130 51 Praha,

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 12. 3. 2019, č. j. CPR-31707-3/ČJ-2018-930310-V230,

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou prostřednictvím svého právního zástupce v zákonem stanovené lhůtě domáhal zrušení rozhodnutí žalované Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie, ze dne 12. 3. 2019, č. j. CPR-31707-3/ČJ-2018-930310-V230, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Ústeckého kraje, odbor cizinecké policie, oddělení pobytových agend (dále jen „správní orgán I. stupně“), ze dne 27. 8. 2018, č. j. KRPU-115094-18/ČJ-2018-040026-SV, jímž bylo žalobci podle ust. § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), uloženo správní vyhoštění. Doba, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území České republiky, byla stanovena na

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

3 roky. Počátek doby, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, byl stanoven v souladu s ustanovením § 118 odst. 1 zákona o pobytu cizinců od okamžiku, kdy cizinec pozbude oprávnění k pobytu na území České republiky. Současně byla určena podle ustanovení § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců doba k vycestování z území České republiky do 30 dnů ode dne nabytí právní moci rozhodnutí. Zároveň bylo rozhodnuto, že se na žalobce nevztahují důvody znemožňující vycestování podle ustanovení § 179 zákona o pobytu cizinců.

Žaloba

2. Žalobce v žalobě uvedl, že napadené rozhodnutí i rozhodnutí správního orgánu I. stupně je v rozporu s § 2 odst. 1, 3 a 4, § 3 a § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, § 119a odst. 2 a § 174a zákona o pobytu cizinců. Žalovaný se nevypořádal s odvolacími námitkami, čímž zatížil své rozhodnutí nezákonností a nepřezkoumatelností. Žalobce zdůraznil, že rozhodnutí o správním vyhoštění nemělo být vydáno, a to vzhledem k dopadu napadeného rozhodnutí do jeho soukromého a rodinného života a nepřiměřenosti délky správního vyhoštění. Správní orgány nepostupovaly v souladu s ust. § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců a nezabývaly se skutečnou podstatou věci, když se snažily žalobce potrestat za jeho pobytovou historii na území České republiky. Odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 3. 2013, sp. zn. 8 As 118/2012, z něhož vyplývá, že pokud správní orgán dojde k závěru, že by vyhoštění bylo nepřiměřeným zásahem do rodinného a soukromého života, je povinen rozhodnutí o správním vyhoštění nevydat. Žalobce dále upozornil, že se správní orgány nevěnovaly veškerým kritériím posouzení zásahu do soukromého a rodinného života, ale jen kritérii imigrační a trestní historie. Poukázal na to, že následky jeho vyhoštění neponese jen on sám, ale též jeho manželka a dcera, se kterými sdílí společnou domácnost. Dle žalobce jeho pobyt na území České republiky nepředstavuje žádné nebezpečí, naopak jeho vyhoštěním dojde k výraznému a neobnovitelnému zásahu do jeho rodinného života.

Vyjádření žalované k žalobě

4. Žalovaná na výzvu soudu předložila správní spis a písemné vyjádření k žalobě, v němž odkázala na odůvodnění napadeného rozhodnutí. Zdůraznila, že žalobce naplnil skutkovou podstatu dle ust. § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2 zákona o pobytu cizinců, neboť pobýval na území České republiky bez platného oprávnění v období od 20. 10. 2017 do 6. 6. 2018. Vyjádřila přesvědčení, že se podrobně a přezkoumatelným způsobem vypořádala s otázkou přiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života a že od uloženého správního vyhoštění nelze v daném případě upustit. Dle žalované je napadené rozhodnutí v souladu se zákonem, navrhla proto zamítnutí žaloby.

Ústní jednání před soudem

5. Při ústním jednání soudu konaném dne 13. 5. 2019 právní zástupce žalobce přednesl žalobu shodně jako v jejím písemném vyhotovení a setrval na názoru, že napadené rozhodnutí je nezákonné. Dále uvedl, že žalobce podal dne 16. 10. 2017 žádost o povolení k přechodnému pobytu z důvodu sloučení s dcerou jeho manželky, toto řízení však bylo zastaveno podle ustanovení § 169r odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců, které bylo zrušeno nálezem Ústavního soudu. Žádost tedy nebylo možno zamítnout v rozporu s nálezem ÚS. Žalobce podal i návrh na obnovu řízení, kterému nebylo vyhověno. Nelze říci, že by se žalobce nesnažil vyřešit svoji pobytovou situaci a nic nečinil. Žalobci byla

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

uložena zcela nepřiměřená doba vyhoštění v trvání 3 let, ačkoliv zde má rodinné vazby a měl trvalý pobyt. Žalobce se sice dopustil trestného činu, za ten však byl potrestán a svůj trest si odpykal, nelze mu tak toto klást k tíži a neměl by být vyhoštěn. Rozhodnutí je nepřezkoumatelné, neboť není zřejmé, proč byla uložena doba vyhoštění v trvání 3 let.

6. Žalovaná se z ústního jednání řádně a včas omluvila.
7. Soud jako důkaz k návrhu právního zástupce žalobce provedl listiny vztahující se k žádosti žalobce o udělení přechodného pobytu, a to rozhodnutí Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců ze dne 30.01.2018, č. j. MV-147087-4/SO-2017, dále usnesení MV ČR ze dne 27.10.2017, č. j. OAM-16300-4/PP-2017, a žalobu proti rozhodnutí ze dne 30.01.2018, dále návrh na obnovu správního řízení v žádosti o povolení k přechodnému pobytu ze dne 10.02.2019, a rozhodnutí Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců ze dne 26.02.2019, č. j. MV-26520-4/SO-2019.

Posouzení věci soudem

8. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení vedeném podle části třetí prvního dílu hlavy druhé s. ř. s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ust. § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a ust. § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během 30 denní lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí dle ust. § 172 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle ust. § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.
9. Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu, po prostudování obsahu předloženého správního spisu a provedeném ústním jednání dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
10. Podle § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona o pobytu cizinců policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, pobývá-li cizinec na území bez víza, ač k tomu není oprávněn, nebo bez platného oprávnění k pobytu.
11. Podle § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců rozhodnutí o správním vyhoštění podle § 119 nelze vydat, jestliže jeho důsledkem by byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince.
12. Podle § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště.
13. Námitku nedostatečného vypořádání odvolacích námitek žalovanou, tedy nepřezkoumatelnosti žalobou napadeného rozhodnutí shledal soud nedůvodnou, neboť v Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

napadeném rozhodnutí žalovaná podrobně rozvedla, na základě jakých důvodů rozhodla, jakož i z jakých podkladů při své úvaze vycházela. Soud zhodnotil, že žalovaná se s odvolacími námitkami vypořádala dostatečně a v souladu s požadavky na odůvodnění rozhodnutí dle § 68 odst. 3 správního řádu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 6. 2010, č. j. 9 As 66/2009-46, dostupný na www.nssoud.cz). Soud v rámci posuzování námitky nepřezkoumatelnosti rozhodnutí neposuzoval, zda žalovaná na základě zjištěného skutkového stavu správně uvážila, jestli v případě žalobce existují některé relevantní důvody pro uložení správního vyhoštění a doby, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, neboť to je předmětem následujícího meritorního přezkumu.

14. Soud konstatuje, že žalobce vznesl námitku nepřiměřeného zásahu do soukromého a rodinného života, která by mohla mít vliv na rozhodnutí o správním vyhoštění.
15. Nejvyšší správní soud již v rozsudku ze dne 5. 3. 2013, č. j. 8 As 118/2012-45, dostupný na www.nssoud.cz, uvedl, že: *„v případech, které spojují otázku možného porušení práva na respektování rodinného či soukromého života a otázku nuceného vycestování cizince, je nutné vycházet především z judikatury Evropského soudu pro lidská práva (dále jen „ESLP“) vztahující se ke čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Tato judikatura zohledňuje zejména: (1) rozsah, v jakém by byl rodinný nebo soukromý život narušen, (2) délku pobytu cizince ve smluvním státě, který hodlá cizince vyhostit, (3) rozsah sociálních a kulturních vazeb na tento stát, (4) existenci nepřekonatelné překážky k rodinnému či soukromému životu v zemi původu, např. nemožnost rodinného příslušníka následovat cizince do země jeho původu, (5) „imigrační historii“ cizince, tedy porušení pravidel cizineckého práva v minulosti, (6) povahu a závažnost porušení veřejného pořádku či trestného činu spáchaného cizincem (viz např. rozsudek velkého senátu ze dne 18. 10. 2006, Úner proti Nizozemsku, č. 46410/99, body 57-58, a rozsudky ze dne 31. 1. 2006, Rodrigues da Silva a Hoogkamer proti Nizozemsku, stížnost č. 50435/99, bod 39, či ze dne 28. 6. 2011, Nunez proti Norsku, stížnost č. 55597/09, bod 70). Všechna uvedená kritéria je třeba posoudit ve vzájemné souvislosti a porovnat zájmy jednotlivce na pobytu v dané zemi s opačnými zájmy státu, např. nebezpečím pro společnost či ochranou veřejného pořádku. Právo vyplývající z čl. 8 Úmluvy totiž není absolutní a je zde prostor pro vyvažování protichůdných zájmů cizince a státu.“*
16. Výklad pojmu „nepřiměřený zásah do rodinného nebo soukromého života“ a podřazení zjištěného skutkového stavu tomuto pojmu je pak otázkou výkladu práva a jeho aplikace na zjištěný skutkový stav za využití výše citovaných kritérií stanovených judikaturou ESLP, nikoliv předmětem volného správního uvážení. Přestože právo vyplývající z čl. 8 Úmluvy není absolutní a existuje zde prostor pro vyvažování zájmů jednotlivce a zájmů státu, nejedná se o správní uvážení, jak jej chápe česká judikatura (viz např. usnesení rozšířeného senátu ze dne 23. 3. 2005 č. j. 6 A 25/2002-42, publikované pod č. 906/2006 Sb. NSS, a rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 7. 2004, č. j. 5 Azs 105/2004 - 72, publikovaný pod č. 375/2004 Sb. NSS, ze dne 26. 10. 2007, č. j. 4 As 10/2007-109, ze dne 23. 10. 2008, č. j. 8 As 56/2007-151, nebo usnesení Ústavního soudu ze dne 9. 2. 2001, sp. zn. I. ÚS 229/2000, ze dne 17. 9. 2008, sp. zn. I. ÚS 1744/08, nebo ze dne 23. 10. 2009, sp. zn. IV. ÚS 226/09).
17. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 4. 2013, č. j. 3 As 46/2012-22, dostupný na www.nssoud.cz, se při posuzování, zda rozhodnutí o správním vyhoštění nezpůsobuje nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince ve smyslu § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců, podpůrně použijí kritéria pro posouzení zásahu do

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

soukromého nebo rodinného života cizince podle čl. 12 odst. 3 směrnice Rady 2003/109/ES, o právním postavení státních příslušníků třetích zemí, kteří jsou dlouhodobě pobývajícími rezidenty, tzn. délka pobytu, věk, zdravotní stav, rodinná a hospodářská situace, sociální a kulturní integrace v zemi pobytu a vazba na zemi pobytu. To přiměřeně platí i v případě, že cizinec nemá podle této směrnice postavení dlouhodobě pobývajícího rezidenta.

18. Soud zhodnotil soukromý a rodinný život žalobce na území České republiky z pohledu shora uvedených kritérií a konstatuje následující skutečnosti.
19. Z obsahu správního spisu je zřejmé, že žalobce pobývá na území České republiky od roku 2003, kdy přicestoval za účelem podnikání. Rozsudkem Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 19. 12. 2014, sp. zn. 49 T 11/2014, byl žalobce odsouzen pro spáchání pokusu zvlášť závažného zločinu nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními a s jedy dle ust. § 283 odst. 1, 3 písm. c) zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník, ve znění pozdějších předpisů, k trestu odnětí svobody v délce 6 let do věznice s dozorem. V důsledku odsouzení byla žalobci zrušena platnost povolení k trvalému pobytu. V rámci správního řízení žalobce vypověděl, že ve výkonu trestu odnětí svobody byl od 20. 3. 2014 do 20. 9. 2017. Z České republiky nevycestoval kvůli své manželce, ke které se po výkonu trestu odnětí svobody přestěhoval na adresu „X“. Ve společné domácnosti žije i s dcerou své manželky, o kterou se stará a kterou považuje za vlastní, přestože není jejím biologickým otcem. Dále uvedl, že správní vyhoštění by pro něj znamenalo zásah do soukromého a rodinného života, neboť má v České republice rodinu a zbytek života chce strávit se svou manželkou. Na území České republiky nemá žádné společenské, kulturní ani ekonomické vazby. Ve Vietnamu má rodiče a pět sourozenců. Žádná objektivní překážka vycestování do Vietnamu neexistuje.
20. Soud konstatuje, že žalobce nemá na území České republiky žádné rodinné vazby, které by mohly v důsledku vyhoštění znamenat nepřiměřený zásah do jeho rodinného a soukromého života. Soud nevyhodnotil trvající manželství žalobce jako překážku, které by bránila jeho vyhoštění, neboť toto manželství bylo již jednou významně poznamenáno nucenou odlukou manželů vzhledem k tomu, že byl žalobce odsouzen za trestný čin, za který mu byl uložen nepodmíněný trest odnětí svobody. Pokud tedy manželství žalobce vydrželo i za takto nepříjemných okolností, je zde předpoklad že vazba mezi manželi se nepřetrhne ani po uplynutí doby správního vyhoštění, když tato doba je navíc kratší než doba, kterou žalobce strávil ve vězení. Soud rovněž přihlédl, ke skutečnosti, že žalobce má ve Vietnamu své rodiče a pět sourozenců, soukromý a rodinný život proto může realizovat i v zemi svého původu.
21. Soud dále zdůrazňuje, že žalobce významně porušil veřejný pořádek, když se dopustil na území České republiky zvlášť závažného zločinu nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními a s jedy. Žalobce si měl a mohl být při páčání takového závažného úmyslného trestného činu vědom toho, že může dojít k ukončení jeho pobytu jakožto možného následku plynoucího z odhalení předmětné trestné činnosti. K posuzování přiměřenosti zásahu do rodinného a soukromého života žalobce, lze odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 10. 2016, č. j. 2 Azs 147/2016-30, www.nssoud.cz, který se sice týkal zrušení povolení k trvalému pobytu, nicméně jeho závěry lze použít i na nyní projednávanou věc, v němž se uvádí, že *„stěžovatel si měl a mohl být při páčání natolik závažného úmyslného trestného činu vědom veškerých možných důsledků, které s sebou odhalení předmětné trestné činnosti ponese, a to jak v rovině*

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

trestněprávní, tak i rovině zákona o pobytu cizinců (srov. např. nálezy Ústavního soudu ze dne 18. 2. 1999, sp. zn. IV. ÚS 108/97). Žije-li na území státu, jehož není občanem, musí počítat s tím, že zavrženíhodné jednání směřující proti závažným právem chráněným zájmům toho státu, jehož se dopustí, může mít s velkou pravděpodobností za následek, že daný stát ukončí právo stěžovatele na jeho území pobývat. Stěžovatel tak mohl a měl předpokládat, že svým jednáním vystaví obtížím spojeným s ukončením svého kvalifikovaného pobytového režimu v České republice vedle sebe sama i své rodinné příslušníky, a o to více se měl zavrženíhodného jednání vyvarovat.“ Bylo tudíž výlučně na žalobci, jakým způsobem povede svůj život na území České republiky, resp. jestli zde bude dodržovat právní předpisy nebo zda se uchýlí k páčání trestné činnosti a bude tak riskovat ztrátu povolení k pobytu, včetně s tím spojených následků.

22. Soud si je vědom těžkostí, které může opuštění území České republiky přinést, na druhou stranu je nutné uvést, že žalobce si tuto situaci vedoucí až k jeho správnímu vyhoštění přivodil sám svým jednáním a jen on za ni nese odpovědnost. Soud podotýká, že manželka s její dcerou mohou vycestovat za žalobcem do Vietnamu nebo vyčkat na území České republiky jeho návratu poté, co uplyne doba správního vyhoštění a žalobce si vyřídí legální povolení k pobytu. Žalobce rovněž může i nadále se svou rodinou na území České republiky udržovat kontakt např. prostřednictvím dálkových komunikačních prostředků. Vzhledem ke všem uvedeným důvodům tak soud shledal uložené správní vyhoštění jako přiměřený zásah do rodinného a soukromého života žalobce.
23. Uloženou dobu tří let, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států Evropské unie soud shledal s ohledem na zjištěný skutkový stav jako přiměřenou. Žalobce totiž nejenže pobýval na území České republiky bez platného cestovního dokladu a bez platného oprávnění k pobytu (víza), ale dopustil se též závažné trestné činnosti, za kterou byl pravomocně odsouzen k nepodmíněnému trestu odnětí svobody. Využití maximální doby zákazu pobytu dle § 119 odst. 1 písm. c) je proto adekvátní.
24. K námitce žalobce, že mělo být zohledněno další řízení o jeho žádosti o přechodný pobyt, soud konstatuje, že žalovaná rozhodovala za situace, kdy bylo řízení o přechodný pobyt pravomocně skončeno. Stejně tak již bylo pravomocně skončeno i řízení o obnovu tohoto řízení. Žalovaná tak rozhodovala za stabilní procesní situace a soud v jejím postupu neshledává pochybení.
25. Soud uzavírá, že žalobní tvrzení neshledal důvodnými, a proto žalobu podle ustanovení § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
26. Současně podle ustanovení § 60 odst. 1 věty první s.ř.s. nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalované podle obsahu správního spisu žádné náklady nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ústí nad Labem dne 13. května 2019

JUDr. Petr Černý, Ph.D., v. r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)